

La culpa es del arquitecto

Juli Capella i Quim Larrea.

«EL PAÍS»

Dijous 12 de gener.

Arrecian los ataques contra arquitectos y diseñadores. Lo que primero eran guisas de corrillo en voz baja ha saltado a la letra impresa. Los intelectuales se quejan, en nombre del ciudadano, de los desaguisados de estos déspotas de las formas, enchufados de la era *maragallana*. Ya está bien de tanta modernidad, de tanta vanguardia, de tanta preeminencia del arquitecto-artista. Que vuelva el «mestre d'obres» a cumplir su función social con modestia y contención, que para eso le pagan.

¿Por qué esta rabieta contra el gremio? Porque la obra del arquitecto está en la calle, su carácter material y público lo

hacen blanco de la opinión de cualquiera.

Si partimos de la afirmación de Bohigas, poco sospechosa de gremialismo, de que «el 95% de los arquitectos son insolentes y lacayos de la especulación», podremos entender que la gente se queje. Nadie dice ni pío de la arquitectura anodina de los suburbios. Fastidia tanto protagonismo del arquitecto y que haya sido capaz de cambiar sustancialmente el aspecto de la ciudad.

Curiosamente, de los miles de arquitectos que destrozan el litoral o rellenan impunemente los descampados nadie se queja.

«AL PARECER, AÑORAN EL SENY NOUCENTISTA, EL CLASICISMO HISTORICISTA Y LAS PLAZAS ATIBORRADAS DE VERDURA».

Por una arquitectura provinciana

David Mackay

«EL PAÍS»

Dijous 20 de gener.

Por suerte, todos los intentos de racionalizar el entorno edificado que nos rodea han fracasado, ya que estar en el lugar perfecto sería insostenible.

Ricardo Bojill, en su admirable elogio del Macba de R. Meier, contribuye a rechazar todas las críticas que califican este edificio como provinciano. Valentí Puig se ensimisma en el narcisismo de su propia prosa alabando una mediocridad popular nostálgica que ataca todo lo que es nuevo por no guardar relación con la tradición y el recuerdo.

Volvamos a nuestros frustrados arquitectos –y no me refiero a R. Bojill, que ya cuenta con tres edificios institucionales en Barcelona: el aeropuerto, el INEF en Montjuïc y el Teatre Nacional–, sino a aquellos a quienes él denomina críticos

provincianos.

Me enorgullezco de ser uno de ellos. Es cierto que provinciano puede significar estrecho de miras, pero el término implica el hecho de pertenecer a algún lugar en vez de ser una persona de ninguna parte. También se refiere a un experto en un campo de actividad restringido.

Echemos un vistazo al edificio de Meier. Es blanco, grande y posee una escala que contrasta con la de la vecindad. Ésta lo distingue y lo sitúa sobre un podio, dejando claro que el objetivo primordial del edificio es el de ser admirado y, en consecuencia, de actuar como regenerador de dicha vecindad.

«TODOS NACEMOS PARA SER ARQUITECTOS FRUSTRADOS. ES NATURAL QUE TODO HOMBRE Y MUJER NECESITE PERSONALIZAR EL ESPACIO QUE LE RODEA».

AB

Arquitectes de Barcelona

Bulleti de la Demarcació de Barcelona

Noticiari

Les NTE: ara fa 25 anys
Joan-Lluís Zamora

Dues cròniques
Josep Oliva

Interiors
Ponsirenas-Puig i associats.
Arquitectura pictòrica

Espai obert
Hierros Ferrros Irons
Willy Müller

Sala de Debats
Enric Miralles

Visita d'obres
Reforma de la Sala d'actes de
VETSEIB
J.L. Alonso / F. Daumal

Remodelació de l'accés a l'Escola
Canigó i addició d'una aula a
St. Just Desvern
Serveis Tècnics Municipals

Habitatge unifamiliar a Faió
(Saragossa)
A. Llop / E. Galera

Consultori al Centre mèdic
Teknon a Barcelona
Santi Romeró

Perspectives

51

Edita: COAC
Demarcació de
BARCELONA

Plaça Nova, 5
08002 Barcelona
Tel. (93) 301 50 00

President:
Jesús Alonso i Sainz

Director:
Tomàs Osa i Farré

Coordinador:
David Lladó i Porta

Impressió:
Comgrafic, S.A.
Tel. (93) 485 51 61
D.L. B-9806/86

Març 1996

Col·legi d'Arquitectes de Catalunya
Demarcació de Barcelona

Acotacions

Les NTE: ara fa 25 anys

Ara que tan es parla de la qualitat val la pena fer un acte de reflexió i preguntar-nos perquè, malgrat els grans esforços personals esmerçats, la qualitat constructiva de la nostra arquitectura és encara insuficient per a satisfer les exigències dels consumidors. Pressupostos insuficients, projectes poc desenvolupats, manca de qualificació de la mà d'obra, inexistència d'un autèntic control de qualitat, manca de mitjans a l'obra, excés de subcontractació, són mals comuns a les mostres obres.

Davant de tot això sovint em plantejo la pregunta de si nosaltres sols, els arquitectes, i amb els sistemes de gestió actual, podem liderar un procés tan global de millora de la qualitat, més aviat penso que no.

Les opcions són limitades: o bé ens industrialitzem per la via de la simplificació de la nostra creativitat, supeditant-la a la repetició de models segons el model de les *mobil-homes*, cosa improbable o bé exigim un pacte que impliqui a tots els agents del sector. La via del mig és continuar malvivint com ara, però sofrint una creixent pressió social.

Fa 25 anys, el Ministerio de la Vivienda va escometre una tasca gegantina amb l'edició de les Normes Tecnològiques de l'Edificació, les quals malauradament han quedat mancades de manteniment i actualització. Amb el temps transcorregut crec, que tots hem de reconèixer que el valor de les NTE és impressionant i que es troben molt per davant de qualsevol cos normatiu semblant a Europa.

On rau aquest valor? En la seva estructura lleugera, agradable i simple de consultar, fàcil d'actualitzar i

inmediata d'aplicar.

Perquè doncs romanen en l'oblit? La generalització d'una norma requereix que pugui ser fàcilment acomplida, que pugui ser sufragada i que existeixin mitjans d'inspecció que garanteixin el seu acompliment.

Tornar a posar en marxa les NTE requereix reunir tots aquests requisits i per damunt de tot una necessitat imperiosa de consens.

Quin consens? Consens sobre quines són les solucions constructives més raonables (fiabilitat-cost-durabilitat) i quins els seus límits d'aplicació, consens sobre les característiques dels materials emprats i sobre els processos de posada en obra, consens sobre els detalls més habituals, consens sobre els processos de recepció i control de qualitat, consens sobre la seva valoració econòmica i el seu futur manteniment.

Si les NTE ens facilitessin assolir aquest consens podríem tornar a tenir temps per a fer arquitectura. Mentrestant aquest dia arriba, continuen a les obres, afònics o cecs, lluitant tots contra tots.

Joan-Lluís Zamora i Mestre,
arquitecte

